

ΤΡΙΤΩΝΕΣ

(Πίναξ του Μπαϊκίλη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

..... ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Της τό είχε πει πολλές φορές, πάρα πολλές φορές, τόσο πού τό είχε συνηθίσει :

— Πρόσεχε, πρόσεχε νά μ' αγαπάς, νά μιν πάρεις μιά στιγμή νά μ' αγαπάς! "Άμα πάρεις, σ' τό λέω, θά τό μάθω! "Έχω τρώσo πού άμέσως θά τό μάθω...

Καί τή φοβέριζε μέ τό δάχτυλό του.

Κ' εκείνη γέλοσε, δείχνοντας τά μαργαριταρένια δόντια της, γελούσε στίς ζηλότυπες φοβέρες του, πού τίς είχε τόσο συνηθίσει, μέ τήν κοκεταρία γυναικας πού ξαίρει άπό κόσμο, καί, κατά βάθος, δέν τίς λογαριάζει—άλλον πού κολακεύεται μ' αυτές...

Κι' ο κάρφς περνούσε.

"Ήταν ένα καλοκαιρί έξαφρετικό. 'Ο ήλιος έλαμπε χρυσός στόν ούρανό, καί πλημμύριζε τή θάλασσα μέ τό μεγάλο φώς του. Είχαν καταφύγει στην άσροαγιαλίαν αυτή, στό μικρό τους φωτεινό σπιτάκι, μέ τήν όψη γυρισμένη πρὸς τή θάλασσα, γιά νά περάσουν τόνς ζεστός εκείνους μήνες, στην εύτοχία της ώρας μοναξιάς. Γέρο στο σπιτάκι τους, ήταν, μονάχα, κάποιες ήσυχες καλύδες, κατοικημένες άπό λιγοστούς ψαράδες, κι' άπ' τίς φτωχές τίς οικογένειές τους... 'Εκείνος, είχε διαλέξει τή γωνιά αυτή, κ' εκείνη δέν έφερε αντίρρηση. Δέν είχε φέρει ούτε σ' αυτό αντίρρηση, άν καί δέν αγαπούσε τή μοναξιά καθόλου. Θά προτιμούσε κάποια άλλα κέντρα, μέ μουσική, μέ νόστιμο, μ' επιδείξεις. 'Αλλά δέν είχε δείξει δυσφορία, γιά ν' αποδείξει πὸς τόν αγαπούσε...

Κι' ο κάρφς περνούσε μέ βορράδες, μέ χαρτωμένη ξεγονιασιά, μέ σγανά τραγωδία στο φεγγάρι. Πολλές φορές εκείνος έλειπε τά βράδια, καί γυρνούσε πίσω τό πρωί. Είχε κάποιες δουλειές στην πολιτεία, κ' ήταν ανάγκη ν' άνεβαίνει πού καί πού. Κάθε φορά πού ήταν γιά νά φύγει, της ξανάλεγε τό ίδιο παρωπόδι.

Μιά βραδιά της τό είχε πὸ σκληρά. 'Αλλά τό είχε τόσο συνηθίσει, της τό είχε πει τόσες φορές, πού μήτε τότε της έκανε έντύπωση...

"Έμεινε μόνη, μέ μιά μικρή παιδούλα, πού είχαν πάρει μαζί, στην έξοχή. "Ήταν, άκόμα, κ' ένα νέο παλληγάρι—ένas ντόπιος γείτονας ψαράς—πὸν τόνς έκανε τά πρόχειρα θελήματα. Πήγαινε τόν άλλο χρόνο ναύτης, καί δέν είχε παύ άναν άδερφό, ξενητεμένο στην 'Αμερική, ένα γέρο πατέρα καί μιά μάννα. "Ήταν ένα παράξενο, μελαχροινό παιδί, μέ μεγάλα μάτια σταγυροπράσινα. Αὐτά τά μάτια εκείνος δέν τά πρόσεξε,—φαίνεται, όμως, πὸς αὐτή τάξε προσέξει...

Είχε μεγάλην οικειότητα μαζί του. Τόν έταίρινε στή βάρκα ταχτικά, νά τραβάει τό κουπί, μέ τά γερά του μπράτσα, κ' άνοιγότουσαν μονάχο μέσ' στό πέλαγο, όταν εκείνος έλειπε ή ήταν κουρασμένος. "Ήταν τό μόνο πρόσωπο πού δέν έδανε ποτέ του ύποψια. Δέν είχε δείξει ποτέ νά τόν ζηλεύει—αὐτός πού ήλπιε άκόμα καί τόνς Ισκιους. "Ίσως γιατί κ' αὐτός τόν συμπαθούσε, καί δέ θόνει κανένας ύποψία, παρὰ γι' αὐτόνς πού τόνς άνταπαθεί...

"Έτσι, τοιάχιστον, πίστευε εκείνη.

"'Αλλά τό βράδι εκείνο, πρὶν νά φύγει, της τό

είπε κάπως πὸ σκληρά :

— Πρόσεχε νά μ' αγαπάς, νά μιν πάρεις μιά στιγμή νά μ' αγαπάς, γιατί θά τό μάθω, νά τό ξαίρεις... "Έχω σημάδι μυστικό, καί θά τό μάθω!

"Εκείνη γέλοσε, όπως γελούσε πάντα—ίσως, μόνο, λίγο πὸ παράξενα, πὸ νευρικά, άπ' τίς άλλες τίς φορές—κ' εκείνος έφυγε μέ τό λεωφορείο.

"Έτσι πέρασε άλλος ένας μήνας. Κόντευε νά ξεκαλοκαιριάσει. Σέ μιά δδουάδα θά γύριζαν στην πόλη. "Όταν της τό είχε, δέν έφερε αντίρρηση, αλλά δέν έδειξε καί τόση προθυμία. Μιά βραδιά της ξέφυγε καί είχε :

—'Ο κάρφς είχε καλὸς άκόμα. Δέν είχε τάχα κοίμα, νά φύγουμε τόσο νωρίς; 'Ακόμα δέν έπιασε φθινόπωρο...

"Εκείνος κάρφωσε τά μάτια του στη θάλασσα, κ' έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. Είχε θόνει μήπως ύποψία;... "Όμως δέν είχε τίποτε. Τά μάτια του κοιτάζαν τή θάλασσα...

Τού πέρασε τά χέρια στό λαγό. 'Εκείνος, όμως, έξακολούθωσε νά κοιτάζει μ' έπιμονή τή θάλασσα. Κ' έπειτα τήν κοιτάζε στά μάτια, ξαφνικά—κ' αὐτό τό βλέμμα έλεγε : Κατάλαβα...

Κι' όμως άκόμα δέν είχε μπει στό νόημα : είχε άκριβολίες γιά τό πρόσωπο. Δέν τολμούσε νά τό φανταστεί!...

Την άλλη μέρα, πρόσεξε τά μάτια τού παιδιού. "Ήταν φλογερά καί σταγυροπράσινα. Είχαν μιά γλίνα κορρασιμένη, σάν άπλάκι...

Τό ίδιο βράδι, της ξανάτε πὸς θά φύγουν. Δέ μπορούσαν νά μείνουν πὸ πολύ. "Ήταν άναγκασμένος νά γυρίσει, καί δέ μπορούσε, φυσικά, νά τήν άφήσει μόνη.

"Άρχισαν τότε τίς προετοιμασίες. Την άλλη μέρα έπρεπε νά φύγουν. Είχαν έπιπλα, μαζί τους, άρκετά. "Έπρεπε, δὴ! αὐτά, νά μπειν σέ τάξη. 'Η μικρή καί τό παιδί τόνς βοηθούσαν. Αὐτή έπιστατόσε στις προετοιμασίες.

Μιά στιγμή πού τύχανε μονάχο, αὐτός καί τό παιδί, άφού τόν κοιτάζε καλή στά μάτια, ρώτησε :

—'Εσὺ, Γιώργο, δέ λυπάσαι πού θά φύγουμε;...

Τό παιδί χαμήλωσε τά μάτια. "Έκανε μιά κίνηση άμήχανη, κουτή. Είχε πάρει πιά τή δεσβατότητα. Γέρισε, πάλι, τά μάτια του στη θάλασσα. Τή στιγμή εκείνη, βασύλευε ο ήλιος. "Ένοιωσε κάποιο φέιδι, ξαφνικά, νά τόν δαγκώνει τήν καρδιά θανάσιμα—άλλ' άκόμα πὸ πολύ, κ' άπ' αὐτό τό κέντημα της ήλειας, μιά λίγη βαθύτατη κ' άτέραντη, γιά τ' άφανισμένα όνειρά του, γιά τίς γυρισμένες του ελπίδες, γιά όλη τή ματαιόστονια τών θυσιῶν καί τών προσπαθειῶν του: ή γυναίκα έμεινε γυναίκα...

Θέλησε νά κρυφεί τήν ταρραχή του της στιγμής εκείνης, καί βγήκε στό μπαζούλι τού σπιτιού. 'Ο ήλιος ήταν ένας δίσκος κατακόκκινος, άκουμπισμένος στην άκρη τού βουνού, όλα τ' άντικρυνά μικρά νησάκια ξεχώριζαν, λεπτά, παραμυθένια, στα φλογερά κ' άγνήτητα νερά. "Ήταν μιά δόξα γύρω τού χιμμένη—σάν ή δόξα μιάς καταστροφής...

Τ' όνειρο ήταν πολύ όμορφο, γιά νά μπορούσε νά βαστάξει πὸ πολύ!

Κ' έπειτα, ο ούρανόσ σκοτεινίεσα, τόσο, λέξ, βαριά κ' άνεπαρόφωτα, σά νά μιν ήταν πιά πορ...

